

Vánoční výstava

Ráno ke mně bráška potichu vleze do postele a začne mi foukat do vlasů.

„Niki, vstávej,“ šeptá. „Vstávej, ať nepřijdu pozdě do školky!“ poplácává mě svou malou ručkou po tváři.

„Martínku, ještě ne, ještě je strašně brzo! Zalez zpátky do postele a spi!“ mrmlám a zachumlávám se pod deku. Je zima.

„Niki, né, není vůbec žádný brzo, já už nespim dlouho. Dneska je ve školce nadělení. Máte taky ve škole nadělení?“

„Cože? Jaký nadělení? Co to zase plácáš?“ povzdychnu si. „Jdeme se školou na výstavu vánočních stromečků. Nadělím ti já, pěkných pár na zadek, jestli mě ještě chvilku nenecháš spát!“ a házím po něm polštář.

„Budík zvoní za dvacet minut, dobrou!“ Převalím se ke zdi.

Slyším jeho malý bosý nožičky, jak cupitají zpátky do postýlky. Usnout už nemůžu. Po pár minutách se otáčím.

„Jaký nadělení?“ ptám se.

Nadšeně se posadí na postel.

„Ježíškovo. Přinese nám do školky kostky a vlaky třeba a takový různý věci pro nás. Paní učitelka říkala, že dneska

po svačince se na to podíváme. Pomáhal jsem to včera paní učitelce dávat ke stromečku, co tam máme, protože to Ježíšek nechal omylem v šatně.“

„Ty popleto jeden, ty myslíš nadělování, ne nadělení! Víš, co je to nadělení? To je třeba... když se něco stane. Když mi zvrhneš kelímek s hnusnou vodou, co si v ní mácháš štětec od temper, na batoh do školy!“

„No, to bylo nadělení, vid', Niki? Jak to nateklo dovnitř a já ti to tenkrát úplně zapomněl říct,“ kouše se do rtu a kulí na mě ty své nádherný modrý oči.

„Tak vy dneska ve školce rozbalujete dárky?“ ptám se ho.

„Hm. Prý tam ale zůstanou v herně. To je škoda, vid', Niki? Kdybych si to tak mohl vzít domů!“

„To nemůžeš, když je to i pro ostatní děti.“

„Já vim. Nesmím to propásnout, vstávej už!“ tahá mi dolů z postele peřinu.

Doma nikdo není. Máma včera říkala, že mi peníze na výstavu nechá v kuchyni na stole. Asi zase zapomněla, co se dá dělat.

Cestou do školky počítáme červený auta. Platí jen to, který jede. Ty, co stojí, se nepočítají. Martínek jich má víc.

„Vyzvedneš mě, Niki, dneska ze školky ty?“ ptá se.

Přikývnu.

„A brzo, vid'? Včera jsem šel s mámou až poslední. Ale zase to bylo dobrý. Víš, proč to totiž bylo dobrý? Mohl jsem okukovat ty zabalený dárky, který jsem nosil z šatny.“

„Pojď, ukážu ti to,“ táhne mě za ruku ze šatničky. Nakuuju do jídelny, kde je spousta malých stolečků a židliček a veliký rozsvícený vánoční stromek.

„Jsou tam,“ šeptá tajemně a ukazuje na zabalený krabičky pod ním. Zamává mi a vběhne do třídy.

Tolik bych chtěla být zase malá a chodit do školky!

Mám ještě dost času, sraz před školou je až za čtvrt hodiny. Courám se pomalu ulicí a pak mě napadne, že se stavím pro Hedviku. Alespoň ji budu moct poprosit o těch třicet korun, co máme mít dneska na výstavu.

Zvoním dole na zvonek.

„Pojď nahoru, viděla jsem tě z okna.“

Hedvika stojí ve dveřích ještě v noční košili.

„Mně se dneska tak nechtělo z postele! Pojď dál, rychle na sebe něco hodím.“

Strká mě do obývacího pokoje.

To je krása! U okna stojí nádherný stromek s dřevěnými a slaměnými ozdobami, na stole je červeno-zlatý adventní věnec se čtyřmi ohořelými svíčkami, u stropu visí jmelí a na oknech jsou nalepení andílci a sněhové vločky z papíru. Jen si povzdychnu.

„Dobrý, jdem,“ ozve se z předsíně.

„Jé, Hedo, já zapoměla doma ty peníze,“ vymlouvám se. „Mohla bys mi něco půjčit?“

„V poho, mám stovku, neboj,“ souká se do kozaček.

Míříme ke škole, už tam postává hlouček dětí.

„Nevíte, jak je ta výstava daleko?“ ptá se Jirka Novák.

„Jede se tam něčím, nebo jdeme pěšky?“

„Jdeme pěknou procházkou, tak neboj, užiješ si,“ směje se Kryštof Vacek.

Minutu před osmou přichází i naše třídní. Vlečeme se za ní parkem, začíná sněžit. Je to takový ten mokrý sníh, co se

rozpouští na bundách a kapucách a na zemi je z něho břečka. Cesta trvá docela dlouho. Před vchodem je narváno. Postává tam spousta jiných škol. Na výstavu pouštějí postupně, prý abychom se tam neušlapali.

Po deseti minutách strávených venku na chodníku se konečně dostáváme dovnitř do tepla.

V první místnosti jsou na stromcích ozdoby z krajek a kořálků. Ty jsou nádherný! Takový stříbrnošedý letadýlko měla kdysi na stromečku moje babička! Už dávno bych to zapomněla, ale najednou si dokážu vybavit i vůni jejího pokoje. Je to zvláštní.

„Pohni se, krásko!“ tlačí do mě zezadu Jirka Novák, kterého to moc nezajímá.

A nezajímá to ani ostatní kluky.

„Rychle ven, Peťane, ať už to přestane!“ pokřikuje na Petra Kadlece Filip Sadílek a řehtá se. Občas je s ním docela sranda.

Kluci mě strhnou s sebou a běžíme k východu, z ostatních nás doběhne akorát Hedvika.

„Co blbnete, vy si to neprohlídnete?“ ptá se překvapeně.

„My se tady dost nudíme, Lásková, a tvou kamarádku bereme s sebou na čerstvej vzduch,“ říká jí Sádka. „Ale jestli máš něco výrazně proti, můžeš si ji zase odvést. A nebo se přidej, míříme do parku.“

Hedvika zaváhá a podívá se po mně. Já pokrčím rameny.

„Stejně tam, Hedo, není skoro nic vidět.“

„Jenže já za to nic zaplatila za obě šedesát korun!“

Trochu se zastydím. Je mi trapný, že to říká před klukama, ale zdá se, že těm je to úplně fuk.

„Holky, pojďte s náma, netrhejte partu, v parčíku to bude lepší!“

„Fajn, ale laskavě si odpusťte tu Láskovou!“ říká Hedvika a přidává se k nám.

Jmenuje se Lávková. Hedvika Lávková. Ale kdysi si to jeden učitel na supl špatně přečetl v třídnici a namísto Lávková jí řekl Lásková. A od té doby to Hedě zůstalo. A čím víc jí to vadí, tím častěji to kluci samozřejmě používají.

Zamíříme ven, ale když pak vejdem do poslední místnosti, ve které to nádherně zavoní nazdobenýma perníčkama, co jsou navěšený na třech vánočních stromcích, změní naši kluci na výstavu trochu názor.

„No, tak to je hustý! To teda dobře voní! Něco bych pojed,“ konstatuje Petr.

„Si dej,“ pobízejí ho kluci.

„O co, že to nedáš!“ hecuje ho Jirka.

Petr nepozorovaně utrhne jeden z perníčků, narve ho do pusy a směje se tak, že prská drobky na všechny strany.

„Pánové, lepší jsem nejedl! Zdobený perníček s prachovou příchutí! A kdo není totální posera, tak do toho jde taky!“

Ukáže se, že nikdo z kluků posera není.

„Holčičky si neutrhnou?“ ptá se Filip Sadílek.

„Asi se bojejí zlý baby, co si je vykrmí, upeče a sní, když budou loupat perníček,“ dodává Jirka Novák.

Bojíme se, ale Sáďa nám dobrůtky gentlemansky utrhne a nabídne. Je blbý si nevzít, když už jsme tam s nima a nabízej. Perníčky jsou fakticky výborný.

„Pohněte sebou, než přijdou další školy, už je slyším!“ volá od dveří Kryštof Vacek.